

kan vindes her i Verden: at blive et godt og lykkeligt Menneske“.

Efter denne Begyndelse fører Forfatteren os en og tyve Aar frem i Tiden — Axel Leopold og hans Hustru sidder i en sen Nattetime og taler sammen. De gennemgaar, hvad Livet har bragt dem af glædeligt og bittert — de har altid været lykkelige med hinanden, Penge-sorger har de aldrig haft, Arbejdsglæden har de erfaret, og en yndig ung Datter har de, som aldrig har voldt dem et Øjebliks Sorg og Bekymring. —

„Men vor Dreng“ — — — —

„Vor Dreng“, som blev modtaget med saa store Forventninger, som er bleven værnet om med den ømmeste Omhu, er i alle ødelæggende Magters Vold. Hans Liv er en Række af Udskejelser, og hans Forældre lever i en stadig Angst og Sorg for hans Skyld. „Din Søn lider af *moral insanity*“, siger Broderen Ernst, og som den Praktiker han er, raader han Gang efter Gang til ikke at være blødagtig eller nære skrantne Betænkeligheder, men sende Sønnen ud af Landet — helst saa langt bort som muligt, og saaledes tvinge ham til at tage sin Skæbne i sin egen Haand og overlade ham til — enten at rejse sig fra sin Nedværdigelse eller gaa til Grunde.

Men Faderen kan ikke. Han ser i sin Søn — ikke blot en Døgenigt og letsindig Fyr, men et hjælpeløst ulykkeligt ja, fortvivlet Menneske. Og denne Fader vender Braadden imod sit eget Bryst. Er det ikke *hans* Skyld, at Sønnen, der viste saa store Anlæg, gaar til Grunde? Denne Menneskesjæl, som var betroet til *hans* Omsorg — har han forstaaet at værne om den paa rette Maade? — — — Resultatet, han kommer til, bliver en Dom over sig selv. Om hans *Ansvar* drejer efterhaanden alle hans Tanker sig, og han bliver til sidst greben af den Tanke: Vilde det ikke være en god og barmhjertig Handling at ende dette Menneskeliv? Og er det ikke mig — hans Fader — der skylder ham at gøre dette?

Gribende har Forfatteren forstaaet at fremstille denne Faders kvalfulde Tumlen med disse Tanker. Skildringen naar sit Højdepunkt, da Faderen vil række sin Søn Glasset med Giften, og denne — „et legemliggjort Billede paa Selvpogivelse“ — pludselig af sin Faders Blik, saa fuldt af Æmhed og Sorg, forstaa, hvad det er, hans Fader vil række ham, og saa i vild, ubehersket Angst kaster sig ind til sin Faders Bryst og sagte og bævende stønner: „Jeg tør ikke — jeg tør ikke“.

Derefter opgiver Faderen at gaa denne Vej; han kommer til at „tvivle om sin Ret til at

gribe saaledes ind i et andet Menneskes Liv“, og han dømmer sig selv til Døden, „fordi jeg har været et *svagt* Menneske — — — — — jeg har været for svag til at hjælpe ham med at lægge Livsvejen til Rette for ham, og jeg var endnu svagere, da jeg skulde række ham den sidste hjælpende Haand“.

„Den Førstefødte“ er en dybt alvorlig Bog. — Forfatteren har givet sine Læsere en ufor-glemmelig Skildring af en Fader og et tungt Problem at grunde over.

Helene Berg.

Gustav Frenssen: De trofaste Tre. Roman.
437 Sider. 5.50 Kr. *G. B. N. F.*

Den danske Læseverden maa vide Oversætterinden *Signe Lehmann* Tak, fordi hun har gjort Gustav Frenssens Bøger tilgængelige for danske Læsere, og gjort dette paa en saadan Maade, at det helt igennem er en Nydelse at læse hendes Oversættelse; thi hendes Arbejde er ikke blot dygtigt og talentfuldt, men det bærer Præg af, at Oversætterinden med inderlig Sympathi og fin Forstaaelse har levet sig ind i Forfatterens Stemning og Aand og i de Menneskers Liv, han skildrer.

Og Gustav Frenssens Bøger er nok værd at kende.

I „De trofaste Tre“ lader Forfatteren et Sted en ung Pige sige til en ung Mand, hvis Hu staar til at skrive Bøger, som kan løfte og styrke hans Folk: „Naar én kan det og har den Gave fra Gud, saa maa han fortælle Folket om den stærke, friske Vind, som er nær, hvis Susen vi allerede hører, om Guds store, stille Arbejde, der begynder rundt omkring — — — — Han maa tale ud af Folket til Folket, om deres Nød og deres Byrder, om deres Stræben og deres Vildfarelser, deres Mod og deres Taarer — — — — Hvad han skriver, skal staa som oprejste Bavner, saa at Folk kan se det langt borte og maaske rette sig derefter og snarere finde den Vej, der fører ind til en ny Tid.“ — Disse Ord kunde maaske staa som et Udtryk for, hvad Gustav Frenssen vil med sit eget Forfatterskab. Hans Bog er tung og alvorlig men dog fuld af Ynde og Skælmeri. Fantasi og Virkelighed er blandet sammen paa den ejendommeligste Maade, og Stemningen i Bogen er saa mægtig, at Læsere rives helt med. Saa meget desto mere pinligt virker det ganske vist, naar Forfatteren, hvad hist og her sker, pludselig giver sig til at „snakke med“; naar han f. Eks. et Sted, idet han omtaler en af sine Personer, som er Kvartals-drunker, siger: „Senere, flere Aar efter, er han gaaet ind i Good Templarordenen, som